

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 754/2015
25.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић, Биљане Драгојевић, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле Д.Б. из К., чији је пуномоћник Л.П., адвокат из К., против туженог Здравственог центра из Кладова, чији је пуномоћник М.Т., адвокат из К., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3584/14 од 05.11.2014. године, у седници одржаној 25.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог за одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3584/14 од 05.11.2014. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3584/14 од 05.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П1 203/13 од 26.03.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да тужилци на име разлике између припадајуће и исплаћене плате по основу накнаде штете за период од месеца септембра 2009. године до јула месеца 2010. године, месец фебруар и март 2012. године, исплати износе ближе означене у изреци пресуде, са законском затезном каматом по месечном доспећу, до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да у корист тужилце надлежним фондовима изврши обрачун и уплату разлике до пуног износа припадајућих доприноса за период и у износима наведеним у претходном ставу изреке. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати 69.542,00 динара са законском затезном каматом почев од 26.03.2014. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3584/14 од 05.11.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у погледу одлуке о главном потраживању из става првог и у погледу одлуке која се односи на доприносе за обавезно социјално осигурање из става другог изреке. Ставом другим изреке преиначена је одлука о трошковима

парничног поступка из става трећег изреке тако што је тужени обавезан да тужиљи исплати 64.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, указивањем на разлоге и услове за примену одредбе о посебној ревизији у смислу члана 404. ЗПП.

Новелираном одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за примену овог правног института јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, а ни потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, узимајући у обзир садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Побијане нижестепене пресуде садрже одлуке о тужбеном захтеву које су донете у складу са усаглашеном судском праксом и израженим ставовима Врховног касационог суда о питањима права на једнаку зараду за исти рад и права на плату запослених у стоматолошкој здравственој заштити, у вези са применом Закона о платама у државним органима и јавним службама и одговарајуће Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у односу на ову категорију запослених. Позивање туженог у ревизији на постојање различитих судских одлука о овим питањима, донетих у периоду пре усаглашавања судске праксе, нема значаја за другачију оцену о испуњености услова за одлучивање о посебној ревизији. Одлука садржана у побијаним нижестепеним пресудама и њени разлози у складу су са важећим тумачењем права и правним схватањем нижестепених судова и ревизијског суда, па нема потребе ни за новим тумачењем права. У том смислу разлози нижестепених пресуда одговарају и схватању Уставног суда израженом у одлукама донетим у оцени уставности и законитости донетих Правилника о утврђивању елемената за обрачун и исплату зарада у служби стоматолошке здравствене заштите домова здравља (Уо-1499/2010) и решавању појединачних уставних жалби. Из тих разлога неприхватање изузетно дозвољености изјављене ревизије не би довело до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за ревидента.

Врховни касациони суд је испитао дозвољености ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 403. став 3. овог закона и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. ЗПП, која право на изјављивање ревизије везује за прописани новчани лимит, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Парнични поступак покренут је 29.08.2012. године тужбом са захтевом за исплату разлике припадајуће а неисплаћене плате и уплату одговарајућих доприноса за обавезно социјално осигурање. Вредност предмета спора по опредељеном тужбеном захтеву за који је преиначена тужба је 163.133,74 динара. Тај износ одговара динарској противвредности 1.406,62 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе. Правноснажна пресуда донета је 05.11.2014. године.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци решења.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**